

панцир переливається перламутром. Я простягаю руку і наставляю йому пальця. Він неохоче відривається від свого листочка. Безперервно намащує дорогу перед собою вусиками, аж поки не опиняється в моїй долоні. Я повільно-повільно стискаю пальці, залишаючи йому час для втечі. А він не тікає. І тільки згодом помічає, що зробив помилку. Згодом, коли йому стає дуже тісно. Коли повітря все менше. І вже не допомагає тріпання крилець. Коли він непорушно сповзає назад у траву. Я ще лежу якусь хвилину, тоді встаю і повертаюся в місто. Гарний день, такий гарний, ніби первоцвіт на снігу. Я сплю біля річки. Вночі заповазу в дерев'яну будку, яку, мабуть, змайстрували для забави в печеру розбійників діти. І хоча я в сховку, але мені не спиться. Примарюються сни, ніби якісь мандрівні дюни, невиразні образи голих, переплетених між собою людських тіл. Я чую крики, сміх, рипіння гальки. Стишений жіночий голос шелестить: Дозволь мені це зробити. Зранку коло моєї нічліжки стоїть хлопчик. Він нахилив голову набік і дивиться мені просто в обличчя. От бачиш, каже він, ти таки волоцюга. Я сідаю. Від твердої долівки болять крижі. Знаєш, що я думаю, кажу я, ти зовсім не вмєш плавати. Ти плаваєш найгірше від усіх твоїх однокласників. Неправда, каже хлопець. Його очі зменшуються до вузьких щілинок. Руки в кишенях стискаються в кулаки. Правда-правда, кажу.

Хлопчик плаває добре, я і не сумнівався в цьому. Він вплив на середину. Достатньо далеко, щоб його підхопила течія. Він дивиться в мій бік і махає рукою. Чи то привітно, чи то розпачливо, хто його там на такий віддалі розбере. Його голова вже ледь видніється, рука все меншає, течія відносить його все далі. Я вилізаю на дах дерев'яної будки, щоб довшє на нього дивитися. Якийсь час ще махаю йому вслід, але от він і зовсім пропав з поля зору. Я зістрибую з даху і, як лижник, приземляюся на річковому піску. Акуратно складаю одяг хлопчика і кладу його купкою до дерев'яної будки. Гарний кадр. Він символізує тепло стосунків, гармонію. Ще за мить я повертаю назад до міста. Без поспіху. Крок за кроком. А на більше я і не розраховував.

Переклала Христина **НАЗАРКЕВИЧ**

Перекладено за виданням:
Martin Gülich. *Flussab // Ausgehen*.
19. Würth-Literaturpreis. Hrsg.
v. Dorothee Kimmich u. Philipp
Ostrowicz. – Künzelsau: Swiridoff
Verlag, 2008. – S. 61-66.

D. H. Kerby

Nearly Lacerated by a Weed Whacker

*Destitute, hungry, thirsty,
With no bed to sleep in,
Sleeping in streets
Patrolled by soldiers
Under martial law,
Days after a coup d'état,
Expecting money from my mother
Through Western Union,
Which refused to cooperate with me,
Though Amy Goodman has reported
That it cooperates with the CIA,
I became, As I think anyone would under those
circumstances,
Obstreperous and even a little bellicose.
Finally deciding that the Western Union office
would not
Be persuaded that I was to be funded,
I lay down in front of the building,
Intending to sleep there as a form of protest.
Here came the gardener with the weed whacker,
Closer, closer and closer to my prostrate
Body, clearly threatening to lacerate me;
Ultimately, he drove me off.*

dh@dhkerby.com